

VILTAFTEN BEKKESTUA ROTARYKLUBB 18. OKTOBER 2017.

Så er høytiden i menns liv kommet: Jakten. Endelig skal vi nok en gang få kjenne på grunnmuren i vår genetikk, jaktgenet. Jeger og soldat, det har i grunnen vært det menn kunne brukes til opp gjennom historien, og selv om man har beveget seg bort fra en primærnæring og fått en karriere i bank og finans, så representerer dette i tid knapt et musepiss i evigheten. Det er jegere og soldater vi er. Egentlig.

Og nå skal vi nok en gang begi oss inn i skauen med et gevær på jakt etter noe å skyte på. Et dyr vi ikke trenger i matauken lenger. Der er vi for lengst på havregrøt og sushi. Nei, det er for spenningens skyld. For å gjenoppdage at langt bak børsmeldinger og emisjoner finnes det et urinstinkt hos menn. En slags grunnleggende forståelse av hvorfor vi er kommet til jorden. Spenningen ved å jakte og felle et dyr, et dyr som vi altså ikke trenger, men som utgjør et viktig element i selskapslivet når byttet senere på året serveres som stek. Da kommer detaljene om livet der ute i ødemarken, kun du og hunden din og dyret. Selvsagt unnlater du å fortelle om at byttet har blitt skremt opp av de lokale kjentmennene du har hyrt inn. Det er fortellingen om når byttet plutselig viser seg, og du har adrenalin ut av ørene og kan kjenne på drapsmannen i deg. Vil du klare det nok en gang? Ja, du vil det. Og på femti meters avstand får du en orgasmisk opplevelse når du ser det store dyret knekker i beina, faller og blir liggende. Du er mann, du er jeger. Og du kan nok være soldat og forsvare konge, familie og fedreland om det trengs. Det gjør det heldigvis nesten aldri, men det er likevel fint å få fortalt om det, mens byttet serveres til dertil egnet vin, og ikke nødvendigvis den billigste polet har å by på. For det dreier seg om mye her. Det årlige ritualet hvor jegeren byr på seg selv.

Det som skjer etterpå der ute skal det ikke fortelles om. Det er det årlige frimureriet med jaktlaget. Det er samlingen rundt leirbålet, når mørket står som en vegg rundt oss og bålet, og en fornemmer at det finnes noe der ute som er større enn både deg selv og formuen din. Når menn som har alt bortsett fra noen å snakke med, endelig åpner seg og blir fortrolig. Når en flaske av dyr cognac går rundt og man legger sine innerste tanker frem. Leirbålet der ute vokser og blir til en skriftestol. Og medlemmene av jaktlaget blir hverandres skriftefedre. «Min kone forstår meg ikke», sier en. «Men hun er da altfor ung til det» sier en annen. En forteller noe om prostituerte i Øst-Europa, en annen om noe innsidehandel. Sikkert er det at her inne i skauen blant skogens ville dyr, eller de få som er igjen av dem, her møter enhver fortvilet innerste tanke en mur av massiv forståelse. «Vi ville gjort akkurat det samme selv» roper man til herandre. Og slik byr et jaktlag rundt et bål i skogen, samt en flaske god cognac, på en fortrolighet man knapt har med seg selv en gang.

Det er den dype forbrødringen som skjer mellom menn som plutselig innser at de i grunnen ikke har noen andre.

Kun ved runde bursdager får andre en flik av dette. Det er når jaktlaget med stor og pompøs verdighet reiser seg og fremfører en sang for jubilanten. Når de hilser og minner om alt dere har sammen der inne rundt leirbålet. Og det er da vi andre sier: Ja, men så fint. La dem nå for all del få holde på med dette. Bare vi andre slipper.

Dag Fredrik Arnesen